**УДК 94(327.7+477)"2026"**
**http://doi.org/10.46869/2707-6776-2025-34-3**

***Ткаченко В.М.***
**https://orcid.org/0000-0002-7062-9133**

# ПЕРЕЛАМ 2026 РОКУ: «ВЕЛИКА СІМКА» І УКРАЇНА

*У пропонованій статті автор акцентує увагу на драматичних перипетіях взаємин між лідерами G7 та Дональдом Трампом у їхній оцінці ситуації навколо війни в Україні. Нині Україна перебуває на переламному етапі, коли погляди на її роль і місце у світовій політиці починають змінюватися. На тлі успіхів України в сфері військових технологій та звільнення раніше окупованих територій ніхто вже не говорить про відсутність у Києва «козирів» на руках. Чи не вперше за останніх 2 роки лідери G7 дійшли згоди із Д. Трампом щодо політики безпеки та спільно обрали щодо України конструктивний тон. Вони налаштовані посилити тиск на Москву за допомогою нових санкцій, збільшити постачання Києву далекобійної зброї та зміцнити українську ППО. Показово, що Д. Трамп рішуче закликав президента Росії В. Путіна укласти з Україною угоду й закінчити війну. Раніше він завжди вимагав цього від В. Зеленського.*

*Чи означає це, що президент США остаточно «влився» в команду G7? Автор статті вважає, що не все так просто. Наразі Д. Трамп перебуває під тиском проблем. Війна в Ірані, схоже на те, завершується не зовсім із тим результатом, на який сподівався Білий дім. До того ж у листопаді в США відбудуться проміжні вибори до Конгресу, а рівень громадського схвалення політики президента вкрай низькі. Тому Д. Трампу вкрай потрібна підтримка з боку європейців. Це дало підстави головуючому на саміті G7 президенту Франції Е. Макрону заявити, що «США більше не виступають у ролі нейтральних посередників, а разом з нами відстоюють територіальну цілісність України, надають воєнну і енергетичну підтримку й підтримують санкції проти Росії».*

*Тим часом непередбачуваність вчинків з боку Д. Трампа викликає тривогу, що все може швидко змінитися. Адже для нього, судячи по зустрічі з В. Путіним в Анкориджі, навряд чи йдеться про досягнення справедливого і сталого миру, а радше про те, щоб у листопаді не програти вибори. Що налаштовує на стриманий оптимізм, то це підсумкова декларація саміту G7, яка підтверджує територіальну цілісність України та закріплює позицію, що саме Україна має визначати підхід до територіальних питань.*

***Ключові слова:*** *Саміт G7, «новий імпульс», 5 лондонських умов, «дух Анкориджу», Стамбульські домовленості, російсько-українська війна.*

З 15 по 17 червня 2026 р. відбулася чергова зустріч (саміт) лідерів «Великої сімки» (G7) у курортному місті Евіан-ле-Бен (Франція). Учасники зобов'язалися посилити протиповітряну оборону України та посилити тиск на воєнну економіку Москви, зокрема шляхом посилення санкцій проти російського нафтогазового сектору. Що найголовніше, у заяві, опублікованій у середу 17 червня було зазначено: «Ми, лідери країн Великої сімки, єдині, у нашій непохитній підтримці України у захисті її свободи, суверенітету та територіальної цілісності» [1].

Стаття опублікована на умовах відкритого доступу за ліцензією CC BY-NC-ND 4.0
(https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Така заява про захист «свободи, суверенітету та територіальної цілісності» України з боку Франції, Німеччини, Великої Британії, США, Італії, Японії та Канади уже багато важить. А до того ж, коли лідери провідних держав світу ще й запевнили: «Щоб підтримати та пришвидшити цей новий імпульс, ми погоджуємося збільшити постачання потужностей протиповітряної оборони, додаткових систем та перехоплювачів, а також засобів далекого радіусу дії» [1].

**В чому суть «нового імпульсу»**

За чотири роки війни українці уже почули чимало заяв про «глибоке занепокоєння» з приводу війни проти України, розв'язаної Росією. Щоправда, з боку низки держав ці заяви були підкріплені значними надходженнями до України фінансів та озброєння. Однак монолітної єдності з боку західних союзників тривалий час все ще не було досягнуто, що дозволяло кремлівському диктатору Путіну маневрувати й вносити розлад в лави антивоєнної коаліції. Взяти хоча б за приклад зустріч Трампа і Путіна на червоній доріжці в Анкориджі 15 серпня 2025 р.

Нинішня ж злоба дня, за словами канцлера Німеччини Фрідріха Мерца полягає в тому, що «це перший випадок з часу вступу на посаду президента Трампа, коли ми опублікували спільну декларацію на саміті G7 та дійшли згоди щодо головних питань зовнішньої політики та політики безпеки нашого часу. Я вважаю це справжнім успіхом» [2].

За результатами зобов'язань, які Україна отримала від G7 у сфері оборони та енергетичної стійкості, президент України Володимир Зеленський заявив: «Наша глобальна єдність справді зменшує можливості Росії продовжувати цю божевільну та злочинну агресію проти України. Дякуємо всім, хто нам допомагає» [1].

Назагал, головним дипломатичним результатом для Європи в контексті безпеки, судячи з усього, стало те, що країни G7, включно з США, узгодили врешті-решт жорстку спільну позицію щодо України. На думку учасників саміту, вдалося досягти на позитивну зміну позиції з боку Сполучених Штатів та особисто президента США Дональда Трампа. Зокрема йшлося про те, що президент США став більш реалістичним щодо оцінки ситуації на полі бою. Так, прем'єр-міністр Канади Марк Карні вважає: «На нашу думку, існує позиція, яка є жорсткішою щодо Росії та більш реалістичною щодо ситуації на місці війни» [1].

Ще напочатку червня щодо позиції США були серйозні сумніви. Так, знана у світі американська журналістка й письменниця Енн Еплбаум, з притаманною їй принциповістю і прямотою висловлювала сумнів щодо наявності на Заході чіткого бачення відносин у сфері глобальної безпеки, та тої архітектури безпеки, яку ми могли б мати у майбутньому в Європі: «Я не думаю, що тут уже є реальна ясність, частково тому, що досі неясно, що насправді думають Сполучені Штати про цей регіон. І у нас є президент США, який насправді не має стратегії, не має чітких цілей, тому це важко зрозуміти» [3].

На думку дослідниці, Україна нині перебуває на дуже цікавому переламному етапі, коли у світовому політикумі погляди на Україну та зовнішній світ починають змінюватися. Частково це сталося завдяки неймовірному успіху України у сфері військових технологій та дронів, а також не в останню чергу тому, що Збройні сили України вже декілька місяців стримують росіян на лінії фронту. Яскравий приклад тому: коли почалася війна в Ірані, країни Перської затоки першими звернулися до України на предмет допомоги з перехоплення дронів. Звідси, наголошує Енн Еплбаум, випливає висновок: все це «раптом зробило Україну не просто бідною країною, якій ми маємо допомагати, а постачальником безпеки, не лише її споживачем. І я вважаю, що це дуже змінило сприйняття» [3].

Піднесення значимості фактору України в системі світової безпеки позначилося на риториці президента США Дональда Трампа. Ще рік тому, 28 лютого 2025 р., в Овальному кабінеті він декларував, що в України немає на руках «козирних карт» у протистоянні з Росією. А нині сталися принципові зміни. Саме на цьому наголошує колишній співробітник ООН (1994-2014), а нині шеф-редактор видання Kyiv Post Богдан Нагайло. За його словами, перший фактор «полягає в тому, що Україна довела наявність власних «карт» і не розраховувала на критичну підтримку США в останній момент. Водночас Київ розробив озброєння, здатне завдавати глибоких і ефективних ударів по території Росії» [4].

Другим фактором Нагайло називає консолідацію міжнародної коаліції на підтримку України та одночасну ізоляцію Трампа на зовнішньополітичному тлі. Третя причина, на його думку, «є фрустрація Трампа через війну з Іраном».

Під терміном «фрустрація» необхідно розуміти емоційний стан розчарування, тривоги та безсилля, який виникає, коли людина зіштовхується з непереборними перешкодами на шляху до своєї мети. Простими словами, це відчуття «облому», коли реальність не відповідає нашим очікуванням. Варто застерегти, що не завжди цей стан фрустрації є негативним: він може стати потужним мотиватором для пошуку нових шляхів, зміни стратегії. Доводиться сподіватися, що саме цим шляхом піде Дональд Трамп. Хоча, поки що це сподівання.

Четвертий фактор – варварське бомбардування Москви по Києву, зокрема по Успенському собору. Навряд чи після цього адекватні політики світу забажають ще раз «заглянути Путіну в очі». П’ятий фактор – Трамп змушений реагувати на настрої американських виборців. Наразі соціологічні опитування фіксують падіння рейтингів Трампа.

Усі ці п’ять факторів, резюмує Нагайло, «чинять тиск на Трампа». Однак висновок дипломата звучить не надто оптимістично: «Союзники Києва хочуть, щоб Сполучені Штати приєдналися до їхньої стратегії максимального тиску на Росію. Незрозуміло, чи підтримує це Трамп» [4].

**«Приваблювання» Трампа**

Трамп завжди був непередбачуваним, що викликало почуття збентеження як у супротивників, так і в союзників США. Однак саміт G7 повинен був дати відповідь на принципове запитання: чи стратегія США стає все більш релевантною європейській, а чи американські посадовці й далі «заглядатимуть в очі» кремлівському диктатору?

Тим часом поведінка Трампа була й залишалася незбагненною. По-перше, він прийшов на сесію саміту G7 із запізненням майже на годину. По-друге, на шляху до свого місця він жартома кинув іншим лідерам: «Я тут бос». У відповідь на цей жарт європейські лідери та інші учасники зустрічі стримано розсміялися.

Чим можна було пояснити і розрядити таку доволі сумнівну ситуацію? Вварто віддати належне європейській дипломатії: епізод був сприйнятий присутніми як такий собі невимушений жарт. Власне, цю глузливу заяву Трампа, що він тут «найстарший», європейці проігнорували. Після цього Трамп спокійно сів поряд з президентом Франції Еммануелем Макроном та прем'єр-міністром Великої Британії Кіром Стармером. Трамп був задоволений собою. На полях саміту він підписав меморандум про взаєморозуміння з Іраном для відновлення вільного проходу через Ормузьку протоку. Європейські лідери у фінальному комюніке тричі привітали Трампа з досягненням домовленості із Іраном. Трамп почувався тріумфатором.

Коли під час прес-конференції настирливий журналіст запитав у Макрона: а чи варто було докладати стільки зусиль заради Трампа, Макрон із роздратуванням відповів, що досяг результатів лише завдяки тому, що послідовно відстоював свої принципи. А для Європи головним дипломатичним результатом у сфері безпеки стало те, що країни G7, включно з США, узгодили жорстку спільну позицію щодо України. Отже, ввічлива стриманість була варта того, щоб зарадити вирішенню невідкладних проблем [5].

І дійсно – режисером усієї дипломатичної «вистави» був саме президент Франції Еммануель Макрон. Як господар саміту він ретельно продумав про перебіг зустрічі й про те, як гнучко впливати на непередбачуваного американського лідера. Зокрема під час вечері лідерів G7 у понеділок 15 червня Макрон координував позицію інших учасників саміту. Вони свідомо формували аргументи таким чином, щоб вони відповідали чорно-білому баченню світової політики, притаманної Трампу. Так, наприклад, вони постійно представляли Україну переможцем, а Росію – стороною, що програє. Головна думка полягала в тому, що ослаблена Москва дедалі більше нервує та завдає хаотичних ударів.

І ця тактика «приваблювання» Трампа принесла зримі результати: країни G7, включно з США, підтримали посилення санкцій проти Росії та підтвердили «непохитну підтримку» України, пообіцявши нові оборонні можливості та відзначивши «новий імпульс» на полі бою. Втім, всі ці результати – поки що наслідок «ввічливої» європейської дипломатії. Однак серед європейських

союзників США все ще не вщухає побоювання, що всі оці досягнення можуть виявитися нетривалими через непередбачуваність Трампа. Адже немає жодних гарантій, що всі досягнення дипломатії Макрона не будуть зруйновані одним телефонним дзвінком між Трампом і господарем Кремля Путіним.

Тож наскільки підтримка є «непохитною»? Що з приводу позиції Трампа думає сам Еммануель Макрон? У своєму інтерв'ю для FranceTV президент Франції заявив, що раніше американський лідер Дональд Трамп вважав, що Україна зазнає поразки у війні, а тому наполягав на якнайшвидшому досягненні мирної угоди. Втім, спочатку все пішло не за планом Білого Дому.

Як відомо, головним підсумком зустрічі Володимира Зеленського та Дональда Трампа в Овальному кабінеті 28 лютого 2025 р. стала відсутність єдиної позиції щодо умов припинення війни. Зокрема між лідерами виникли гострі розбіжності щодо бачення майбутнього окупованих територій та формату майбутніх мирних переговорів. Президент Зеленський наголосив, що Україна не відмовиться від своїх територій. Водночас Дональд Трамп демонстрував рішучу налаштованість на швидке припинення бойових дій, спираючись на власне бачення. Що більше – Трамп висловлював намір самостійно проводити переговори з Росією, що також викликало заперечення з боку української делегації.

У своєму інтерв'ю Макрон зазначив, що все таки відбулася зустріч Трампа з Путіним 15 серпня 20025 р. в Анкориджі, за підсумками якої Україні пропонувалося передати території, які Росія ще навіть не захопила. Згодом делегація європейських лідерів вирушила до Вашингтона та зазначила, що подібні кроки щодо Україн неможливі. Далі Макрон зазначив: «З того часу було пройдено величезний шлях. І цей шлях – насамперед ***перемога українців***, їхні здібності та їхня переконливість. Президент Трамп побачив, що все, що йому говорили – що українці впадуть, що не переживуть зиму – виявилося неправдою. Він побачив, що перед ним – мужні, винахідливі люди, яких він поважає» [6].

Важко сказати, наскільки характеристика Макрона щодо зрушень у свідомості Трампа відповідає реальності. Можливо, що такі зрушення і є, але наскільки вони глибоко мотивовані – покаже лише час. За повідомленням ClashReport – популярного хоча іноді й надто сенсаційного медіапроєкту – голова Білого Дому зауважив, що в України справи «йдуть непогано»: «Росія – велика країна, з величезними, як ви знаєте, набагато більшими збройними силами, але в них [українців] справи йдуть непогано. Вони тримаються». І додав, що Україна має чудове озброєння, зокрема завдяки США, і вона «справляється досить добре» [7].

Судячи з усього, більш зважену характеристику щодо зрушення у свідомості Трампа дає видання Politico: «Підхід Трампа залишається глибоко бізнесовим… Президент США запропонував європейським лідерам своєрідну угоду: Вашингтон готовий повноцінно підтримати Україну та посилити санкційний

тиск на РФ, але натомість вимагає від ЄС практичної допомоги на Близькому Сході». Йдеться зокрема про залучення європейських ресурсів (зокрема військово-морських) до розмінування та патрулювання Ормузької протоки, яка щойно була розблокована завдяки американо-іранському меморандуму. Для Трампа було важливо розділити тягар безпеки світового судноплавства з Європою, і Україна тут стала потужним аргументом у цих торгах.

Попри готовність тиснути на РФ економічно, Трамп старанно зберігає за собою роль нейтрального миротворця. Під час зустрічі з прем'єром Індії Нарендрою Моді американський президент категорично відмовився відповідати на запитання журналістів про те, чи несе Володимир Путін більшу відповідальність за продовження війни: «Я не хочу коментувати, бо намагаюся вирішити цю справу, а це не полегшує завдання» [8].

Отже, червневий саміт G7 у французькому Евіан-ле-Бен став майданчиком для суттєвої зміни риторики Вашингтона щодо російсько-української війни. І це важливо, але лише час покаже, чим реальним закінчиться європейська дипломатія щодо України. Що вже говорити про позицію США? Адже президент США відзначив, що «зосередиться на припиненні війни в Україні, але подивиться, чи вдасться це зробити» [9].

**«Розмита» платформа Трампа і 5 лондонських умов**

За день до відкриття саміту G7, а саме 14 червня 2026 р. Дональд Трамп відзначав своє 80-річчя безпрецедентним для американської історії спортивно-розважальним шоу безпосередньо на галявині Білого дому. До свята була випущена лінійка сувенірних монет із золотим покриттям та автографом Трампа, вартість яких коливалася від 250 до 12 тис доларів США. Подія викликала суперечливу реакцію. Політики та історики скористалися нагодою, щоб нагадати про необхідність зосередитися на відзначенні дня 250-ліття незалежності США. Вони розкритикували президента за «демонстрацію нарцисизму» і використання державної власності в особистих цілях. Згідно з опитуванням, близько 46% американців назвали такі святкування недоречними.

По-своєму долучився до святкування і диктатор Росії Володимир Путін. 14 червня він зателефонував американському президенту і привітав його з 80-річчям. Після цього кремлівський злочинець в ніч проти 15 червня наказав влаштувати чергову масовану атаку по Україні ракетами і дронами. Під ударом перебували Київ та область, Дніпро, Харків, Суми. Зокрема під ударом опинився один із найбільших християнських центрів України – Києво-Печерська лавра. Внаслідок атаки спалахнула пожежа на даху Успенського собору – історичної пам'ятки XI ст. (1073-1078 рр.). Ось таким салютом Путін продемонстрував свою приязнь до Трампа.

А тим часом сам Трамп, по приїзді у Францію і виступаючи 15 червня разом з Еммануелем Макроном перед пресою щодо війни в України та на Близькому Сході, сформулював своє ставлення до завершення війни в Україні в такий спосіб: «Я бачу, що можливо, ми можемо щось там зробити, справді так. Я

думаю, що вони обидва (Зеленський і Путін – В.Т.) відкриті до цього. Тож тепер, коли це (війна в Ірані – В.Т.) завершено, ми зосередимося на цьому (припинення війни на Україні – В.Т.)». Ось в цьому викладі було оприлюднено стратегію і тактику завершення війни: «можливо», «щось там зробити», коли це завершено, ми зосередимось на цьому» [10].

Підхід європейських лідерів до підготовки саміту G7 відрізнявся принципово. В Лондоні 7 червня прем'єр-міністр Великої Британії Кір Стармер, президент Франції Еммануель Макрон, канцлер Німеччини Фрідріх Мерц зустрілися з президентом України. Вони «підтвердили непохитну підтримку України в її захисті від незаконного вторгнення Росії та наступних кроків у переговорах щодо справедливого та міцного миру».

Лідери також наголосили на вимогах, які повинні бути виконані для справедливого миру в Україні. 1) припинення вогню; 2) поточна лінія російсько-українського фронту повинна бути відправною точкою для переговорів, суверенне право України обирати власні заходи безпеки та альянси має бути повністю дотримано; 3) надійні та юридично обов'язкові гарантії безпеки для України після набрання чинності припинення вогню, зокрема – розгортання багатонаціональних сил в Україні; 4) російські активи залишатимуться заморожені, доки Москва не припинить війну та не відшкодує Україні збитки від агресії; 5) захист європейських безпекових інтересів у будь-якій угоді, а «елементи будь-яких переговорів, пов'язаних з ЄС та НАТО, потребують згоди ЄС та його держав-членів та союзників НАТО відповідно [11].

Під час зустрічі лідери також обговорили наступну зустріч Коаліції охочих та майбутній саміт НАТО в Анкарі (7-8 липня 2026 р.), де очікується ухвалення важливих рішень щодо безпеки. У рамках обговорень міжнародної безпеки (зокрема й «лондонських умов») передбачається розміщення іноземних військових контингентів та миротворчих або стримувальних сил на території України, а не створення окремої армії чи корпусу, які б підпорядковувалися безпосередньо Україні. До завдань цього контингенту входитимуть: гарантування безпеки, стримування повторної агресії після можливого підписання мирної угоди та патрулювання буферних зон. Передбачається, що ці сили залишатимуться під командуванням своїх держав (наприклад Великої Британії, Франції, Німеччини) або коаліцій (як Об'єднані експедиційні сили). Велика Британія уже створила координаційний штаб Багатонаціональних сил, який планує міжнародну військову підтримку Києва та бере участь у довгостроковому відновленні ЗСУ.

Якою ж була реакція на «лондонські умови»? Якщо вірити Штучному Інтелекту (ШІ), п'ять основних лондонських вимог для мирних переговорів з РФ викликали гостру поляризацію на міжнародній арені. І це можна було зрозуміти, адже вони однозначно включали виведення всіх військ РФ з міжнародно визнаних кордонів України, відновлення контролю над

держкордоном, відшкодування збитків і, що особливо важливо, притягнення всіх воєнних злочинців до відповідальності та надання реальних гарантій безпеки Україні.

Реакція ключових геополітичних гравців розділилася на кілька позицій. Європейський Союз та Велика Британія висловили безумовну підтримку, підтвердивши ці пункти на своїх профільних безпекових заходах. Отже, «лондонські умови» стали основою європейського бачення справедливого миру для України. Що стосується такого союзника як Сполучені Штати Америки, то наразі в країні відбуваються політичні коливання. Назагал американська адміністрація ставиться до лондонських умов досить стримано, фокусуючись на пошуку компромісів для припинення вогню, що іноді призводило до дипломатичних суперечок між Вашингтоном та європейськими столицями.

Чого варте хоча б поздоровлення з боку глави Держдепу США Марко Рубіо громадян країни-агресора з Днем Росії від 12 червня 2026 р.: «Від імені Сполучених Штатів вітаю російський народ із днем Росії. США, як і раніше, віддані просуванню мирного вирішення війни між Росією і Україною». Тобто, зазначається у ЗМІ, «пріоритетом Вашингтона залишається ***мирне врегулювання війни в Україні, яке принесе користь і вигоду росіянам***» [12].

Нема чому дивуватися, коли після поздоровлення «в Кремлі заявили, що "високо оцінили" цей крок». Більше того – цього ж дня, 12 червня, російський автократ оголосив про посилення ударів ЗС РФ по українських містах. А в неділю 14 червня, російський диктатор уже поздоровляв Трампа з днем народження. За повідомленням Юрія Ушакова – помічника Путіна – той нібито заявив Трампу, «**що жодні спроби Києва завдати ударів по мирній інфраструктурі в РФ не змінять ситуації на полі бою**». А Трамп, із свого боку, «**нібито висловив готовність впливати на Київ і європейських партнерів** США». Чи так було насправді – важко перевірити, оскільки офіційного підтвердження цих деталей розмови з боку Вашингтона не було [13].

Втім ці деталі хоча і красномовні, але не ставлять під сумнів головного – Москва категорично відкинула лондонські умови від 7 червня. Однак, так і не змогла собі зарадити – протиставити лондонським умовам нічого конструктивного. Хоча такі потуги й були. Так, міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров взявся запевнити світову громадськість у миролюбному курсі Кремля і подав у авторитетне англомовне видання Politico Europe статтю за власним підписом. Що й казати – адресат було обрано із знанням справи: це видання є надзвичайно популярним серед дипломатів, єврочиновників, лобістів та політиків. Більше того – рейтинги та аналітика Politico Europe у значній мірі формують порядок денний європейської політики. Зокрема видання регулярно та детально публікує матеріали про перебіг війни, євроінтеграцію України, її міжнародну підтримку та оборонні контракти. А отже, ***що і є наразі показовим,***

***публікацію за підписом Лаврова в «останній момент за рішенням редакції» була скасовано.*** [14].

І цей крок з боку редакції можна було зрозуміти – адже Лавров взявся вже в котрий раз говорити про нібито «продовження західної військово-політичної та економічної експансії», про необхідність забезпечити «співвітчизників» в Україні правом на рідну мову й православну віру. Залишилось хіба що знову згадати про «розп'ятого п'ятирічного хлопчика в трусиках» і нібито збитий українцями малайзійський Боїнг рейсу МН17. Кожен поважаючий себе європейський діяч не стане бруднитися навіть полемікою з подібними маразмами. Тож довелось статтю Лаврова оприлюднювати силами МЗС Росії. А там уже на повну потужність можна було звинуватити Європу «як зацікавлений у поразці Росії бік конфлікту». У підсумку Лавров назвав спільну заяву Великої Британії, Франції та Німеччини, які 7 червня оголосили п'ять вимог для миру в Україні – ультиматумом [14].

**Куди подівся «дух Анкориджу»?**

Після завершення саміту G7 у Франції, де відбулося зближення позиції США і Європи, Москва відчула різкий дискомфорт. Адже такі великі надії з її боку покладалися на відродження «духу Анкориджу». Про що йдеться? Тривалий час домовленості в Анкориджі були покриті туманом натяків і недомовок. Аж ось президент Франції Еммануель Макрон заявив, що Дональд Трамп під час переговорів з Володимиром Путіним 15 серпня 2025 р. розглядав варіант домовленості, яка передбачала передачу Росії частини української території. Йшлося, зокрема, і про землі, які на той момент не були окуповані. За словами Макрона, відповідний документ майже підготували під час зустрічі на Алясці, однак домовленість як така не була укладена. Макрон переконаний, що вирішальну роль у цьому відіграло втручання європейських партнерів США [15].

Поступово європейське бачення агресії Росії проти України стало все відчутніше звучати і у виступах вашингтонських достойників. Так, виступаючи 11 червня 2026 р. на брифінгу «Російська реальність» у Вашингтоні, колишній спецпредставник Трампа по Україні Кіт Келлог зазначив, що Україну не потрібно примушувати віддавати будь-які території які РФ не здатна захопити військовою силою. Він наголосив, що такий результат показав би світу, що кордони все ще можна переглянути силою. За його словами, це було б небезпечним посланням для Москви, Пекіна, Ірану та КНДР. Келлог підкреслив: «Йдеться не лише про Україну, йдеться про довіру до американської сили, йдеться про безпеку Європи, йдеться про послання, яке ми надсилаємо кожному супротивнику, який спостерігає, і йдеться про те, який світ успадкують наші діти та онуки» [16].

Викликають повагу слова на адресу України. Кіт Келлог зазначив, що концентрація США на війні проти Ірану фактично залишила Україну саму виконувати свою роботу, і Київ «добре справляється з Росією». Келлог

висловив сумнів, що Путін має зараз можливість загрожувати безпеці країнам Балтії та Східної Європи. За його словами, він на місці людей тих країн не хвилювався б за це, оскільки «Україна фактично знищила війська РФ» [16].

Подібні характеристики вашингтонських аналітиків не могли не вплинути на сприйняття реальності й самим Трампом. Показово, що під час саміту «Великої сімки» в Евіан-ле-Бен президент США визнав, що російський диктатор Володимир Путін «зараз перебуває у значно слабшій позиції щодо війни в Україні, ніж раніше». Наскільки ці світоглядні зрушення виявляться тривалими, покаже лише час. Принаймні під час саміту G7 Дональд Трамп не наважився прямо звинуватити Путіна у розв'язанні повномасштабної війни проти України. Тим не менше, як мовиться, процес пішов і німецький канцлер Фрідріх Мерц побачив у цьому відкриття «вікна можливостей» для дипломатичного врегулювання війни в Україні.

Тож після саміту G7 у Франції «дух Анкориджу» дещо вивітрився, і Америка була змушена визнати про наявність в України «козирних карт». Власне, саміт G7 просто підвів рису під ситуацією, яка складалася впродовж весни-літа 2026 р. Аналітики The Economist зазначають: «У Вашингтоні зараз формуються два ключові погляди на конфлікт: Росії не можна довіряти, а Україна є стороною, яка перемагає, а не програє». Успішні удари України по НПЗ у Москві справляють враження на Вашингтон. Так, міністр армії США Ден Дрісколл заявив, що інтеграція українського поля бою випередила інтеграцію американських збройних сил. Міністр оборони США Піт Гегсет визнав, що Америка «багато чого навчилася» з операцій українських безпілотників. І, що найголовніше для Путіна, джерела, близькі до Білого дому, відзначають зрушення у ставленні самого Трампа: «Трамп постраждав від свого іранського досвіду і тепер розуміє, що без тиску на Путіна він не отримає того, чого хоче» [17].

Реакція Кремля на ці зміни була нервовою, якщо не сказати – істеричною. Так, ще у березні 2026 р. глава російського МЗС Сергій Лавров бив тривогу, що, мовляв, атмосфера переговорів між США та РФ після зустрічі лідерів на Алясці була конструктивною та товариською, але зараз «дух Анкориджу випаровується». 15 червня Лавров уже поставив питання руба – в Росії хочуть почути, як Америка збирається втілювати в життя домовленості щодо закінчення російської війни проти України, досягнуті в Анкориджі ще рік тому. Щоб прискорити процес та залишаючи за собою поле для маневру, вище керівництво Кремля випустило на авансцену поплічників другого ешелону. Так, помічник правителя РФ Юрій Ушаков 21 червня бідкався, що на зустрічі у Франції учасники саміту G7 переконували президента США відмовитися від домовленостей з Росією. І тут же задекларував тезу поточного моменту, що нібито Москву мало обходить ослаблення «духу Анкориджу»: «Ми не чекаємо на виконання цих домовленостей, ми чекаємо на перемогу. Ми чекаємо на реалізацію наших власних цілей» [18].

**Під сурдинку Стамбульських домовленостей**

От в такий спосіб було прозондовано світову громадську думку, а вже через два дні, 23 червня, «основу» для переговорів з Україною озвучив під час наради з членами уряду РФ сам кремлівський правитель: «Росія, як уже не раз зазначалося, готова до мирних переговорів з Україною. Готова на основі домовленостей, яких було досягнуто ще в Стамбулі й парафовано українською делегацією». До «стамбульської версії» на цей раз було додано нову «причепічку»: про врахування під час переговорів ще й тих домовленостей, які нібито «обговорювалися в Анкориджі, та реалій на землі. А також (на базі) принципу, викладених мною пару років тому під час виступу в МЗС РФ» [19].

Отже, було викладено асортимент всього того варива, яке готували кремлівські «рішали» впродовж усіх років широкомасштабної агресії проти України. І на цей раз знову було здійснено спробу приховано просувати свої інтереси, як кажуть в народі, «під сурдинку». Тобто, скориставшись моментом і підсунути для обговорення фальшивку. Про що йдеться? Насамперед українська делегація ніколи не підписувала і не парафувала жодного повноцінного мирного договору в Стамбулі у 2022 р. Дійсно, у березні того року російська та українська сторони справді обговорювали попереднє Стамбульське комюніке (документ про принципи можливого мру), а пізніше – чернетки угод, але вони не мали статусу підписаного чи остаточно парафованого договору.

Що з цього приводу зазначає третя – американська сторона? Так, за інформацією розслідувань The New York Times, яка оприлюднювала проєкти, та за даними Інституту вивчення війни (ISW), сторони могли парафувати певні робочі документи або додатки (наприклад, комюніке) як фіксацію обговореного на той момент прогресу. Однак це не означало схвалення самого договору в цілому. Щодо цього українська сторона та учасники переговорів неодноразово наголошували, що ці напрацювання були лише початковими рамками, а після викриття злочинів російської армії у Бучі та інших містах переговорний процес принципово змінив формат. Жодних юридично зобов'язуючих угод ухвалено не було. Однак російське керівництво, насамперед сам Путін, регулярно заявляють, що нібито документи були «парафовані українською делегацією».

Отже, так звані «Стамбульські домовленості» – це лише незатверджені робочі чернетки мирної угоди між Україною та Росією, які обговорювалися під час раунду переговорів 29 березня 2022 р. Коли російські війська все ще перебували поблизу Києва. Тож переговори передбачали обговорення нейтрального статусу України в обмін на міжнародні гарантії безпеки, проте питання Криму та окупованих територій пропонувалося тоді винести за дужки. На щастя ці напрацювання так і не стали повноцінним міжнародним договором. Щоправда Путін постійно апелював до продовження переговорів у Стамбулі, висував шизофренічні вимоги, на кшталт зупинення поставок зброї Києву та недопущення мобілізації в Україні. В Кремлі також постійно наголошували, що

припинення вогню неможливе без погодження ширшої рамки врегулювання війни, яка за версією Росії означала повну капітуляцію України. Водночас українська сторона заявляла, що пропозиції, які обговорювалися у 2022 р., не відповідають нинішнім реаліям і не можуть розглядатися як актуальна база для врегулювання війни [20].

На сьогоднішній день, коли відбувся перелам у співвідношенні військових операцій на користь України, всі ці вимоги виглядають як нонсенс. Однак ще у 2025 р., коли Дональд Трамп був переконаний у перевазі на боці Росії й стверджував, що в України немає на руках «козирних карт» – він наполіг на необхідності переговорів з росіянами в Туреччині без попереднього встановлення режиму припинення вогню. Не враховувати це побажання Трампа на той час було неможливо. Всім було зрозуміло, що американський лідер зробив припинення війни в Україні одним із ключових зовнішньополітичних обіцянок передвиборчої кампанії. Тож він і використовував як тиск, так і заохочення, щоб змусити сторони до діалогу. Унаслідок цього ні Росія, ані Україна не були готовими зірвати мирний процес, побоюючись роздратування Трампа і тим самим схилити його симпатії на бік супротивника. Для України було важливо зберегти американську військову підтримку і санкції проти Росії. Росія ж була зацікавлена мінімізувати ризики нових санкцій з боку США й не допустити передачі Україні ще потужнішої зброї [21].

Оскільки з року в рік Путін висуває ультимативні вимоги до України, які не мають нічого спільного з реаліями поточної ситуації, то нічого дивного не сталося, коли суттєвого прогресу щодо припинення вогню чи політичного врегулювання і на цей раз не було досягнуто. Підсумками переговорів делегацій України та Росії у Стамбулі в 2025 р. (зокрема під час ключових раундів у травні, червні та липні) стали лише домовленості про гуманітарні питання, обмін полоненими та про репатріацію тіл. Принципові позиції України щодо відновлення територіальної цілісності країни залишилися незмінними. Сторони не дійшли згоди і щодо припинення вогню. Тож головна мета переговорів звелася до гуманітарного виміру та підтримки робочих каналів зв'язку.

Що ж стосується вимоги Путіна враховувати домовленості, нібито досягнуті в Анкориджі, то це теж стосується сфери нав'язливих мрій кремлівського диктатора. За твердженням російської сторони нібито під час зустрічі 15 серпня 2025 р. між Трампом і Путіним були досягнуті непублічні або напівформальні домовленості. Деталі цих переговорів ніколи офіційно не розкривалися. Жодних підтверджених публічних документів або узгоджених угод за підсумками тієї зустрічі не оприлюднювалося, а сторони по-різному трактують сам зміст і результати перемовин.

А за умов переламу ситуації на лінії фронту було б більш адекватно описати ситуацію як омріяний Путіним «дух Анкориджу» уже «віддав дух». Хіба не про це заява Сергія Лаврова від 23 червня 2026 р. про те, що Росія більше не вважає

США «об'єктивним посередником» у переговорах з Україною. У Москві тепер думають, що адміністрація Дональда Трампа відходить від нібито «досягнутих» в Анкориджі домовленостей з Володимиром Путіним. Окрім того, Сергій Лавров підозрює, що зустріч Путіна і Трампа в Анкориджі була обманом з метою виграти час для постачання додаткової зброї Києву: «не хочу навіть про це думати. Але насправді вийшло так, як вийшло» [22].

Хай там як, але Дональд Трамп після зустрічі з Володимиром Зеленським на саміті G7 у Франції заявив, що «Росія повинна укласти угоду» про припинення війни проти України.

**Фактор «нового імпульсу»**

Тим часом, за даними видання The Economist, тривають щоденні консультації між Києвом та командою Дональда Трампа, під час яких у неформальному форматі за участю російської сторони обговорюється двоетапне припинення вогню. Однак, коли Київ та Вашингтон обговорюють можливе перемир'я та створення буферної зони, Кремль наразі відмовляється від серйозних кроків, очікуючи на розвиток ситуації. Тож, зазначають аналітики, Росія, ймовірно, не піде на активні кроки аж до жовтня 2026 р., очікуючи на результати виборів у США. А то й намагатиметься затягувати час до весни, сподіваючись, що зимова кампанія ударів по українській енергетиці змусить Київ піти на поступки [23].

Що налаштовує на стриманий оптимізм, то це заява президента Франції Еммануеля Макрона від 17 червня на полях саміту G7, що Дональд Трамп виступив із закликом зайняти жорсткішу позицію щодо Росії, щоб Україна змогла повернути окуповані території. За словами Макрона, підсумкова декларація саміту підтверджує територіальну цілісність України та закріплює позицію, що саме Україна має визначати підхід до територіальних питань. Задля досягнення поставлених завдань країни G7 заявили про проривні рішення для України. Насамперед вони домовилися про збільшення постачання Україні систем протиповітряної оборони та ракет-перехоплювачів, далекобійної зброї. Крім того, вони заявили про готовність розглянути можливість надання ліцензій на їх виробництво безпосередньо в Україні. Особлива увага була приділена зміцненню енергетичної стійкості України перед наступною зимою. Одночасно G7 зобов'язалися посилити тиск на російську воєнну економіку шляхом розширення санкцій проти нафтового та газового секторів РФ.

Не можна не відзначити, що у своїй заяві лідери G7 підтвердили непохитну солідарність з українським народом на тлі систематичних російських ударів по критичній інфраструктурі та об'єктах культурної спадщини. Вони високо оцінили стійкість України та ***успіхи Сил оборони на полі бою впродовж останніх місяців, відзначивши тим самим появу нового імпульсу на фронті*** [24].

Поява цього імпульсу означає, вважають лідери країн G7, що диктатор Росії Володимир Путін програє у війні проти України. Так, на думку канадського

прем'єра Марка Карні, ***програш Росії у війні проти України – це лише «питання часу»***. Однак чіткої впевненості в тому, чи поділяє цю думку президент США Дональд Трамп, від Карні не було почуто: «Я думаю, що це думка, якої твердо дотримуються ті, хто дуже активний. Канада є однією з країн, які найбільше допомагають Україні. Ми є одними із найбільших центрів для інструкторів української армії. Отже, ми тут. Ми, німці, британці, французи – всі вважаємо, що перебіг у війні змінився. Це питання часу. Путін програє цю війну» [25].

Свою позицію Дональд Трамп окреслював не так однозначно. Спочатку він прибув до Франції із думкою, що Україна програє. Проте завдяки стійкості України та переконанню європейських лідерів, він змінив свою позицію й заявив, що Росія втрачає ініціативу. Більше того – Дональд Трамп погодився розглянути можливість розгортання виробництва передової американської зброї за ліцензіями в Україні та Європі. Коли ж за підсумками G7 було оприлюднено спільну заяву, що має посилити позицію України на можливих переговорах, Трамп уточнив свою позицію. З одного боку, він відзначив, що Росія має «укласти угоду», оскільки війна є «божевіллям». Проте, з другого боку, він не назвав відкрито Путіна винним у розв'язуванні війни, посилаючись на потребу уникати кроків, які ускладнять дипломатичний процес. Тобто, прямої мети завдати Росії нищівної військової поразки Трамп не ставить. Натомість він акцентує увагу на дипломатичному примушуванні обох сторін до переговорів.

Кремлівський бомонд у своєму ставленні до завершення війни більш однозначний. Так, після рекордної атаки Збройних сил України на Москву 18 червня, що було відповіддю на атаку РФ на Києво-Печерську лавру, заступник голови комітету російської Держдуми з питань оборони Олексій Журавльов істерично закликав війська РФ домогтися «капітуляції» України та захопити Київ. Він наголосив, що російським окупантам варто почати «воювати серйозно», бо, мовляв, вихід із принизливої для Москви ситуації – це знищення київського режиму. А для цього нібито необхідно переходити до «широкомасштабної армійської операції»: «знищення всієї логістики, мостів, тунелів, бомбардування залізничних станцій», виведення військ РФ до Дніпра та «звільнення» Києва [26].

Тобто, як зазначається у звіті Інституту вивчення війни (ISW) за 16 червня 2026 р., Кремль продовжує відкидати пропозиції України щодо прямих переговорів між президентом України В. Зеленським та диктатором РФ В. Путіним, демонструючи небажання завершити війну на умовах, відмінних від капітуляції України. Зокрема у відповідь на європейську ініціативу щодо 5 принципів урегулювання від 7 червня відреагували традиційною критикою. Так, 8 червня речник російського диктатора Дмитро Пєсков назвав озвучені лідерами Великої Британії, Франції та Німеччини умови «непослідовними», та заявив, що Москві «важко уявити переговори на подібній основі» [27].

Тим часом у світовій суспільній думці не вщухає тривожне запитання: скільки ще триватиме війна? На думку президента Фінляндії Александра Стуба, бойові дії в Україні не зупиняться ще найближчим часом, бо війна продовжиться ще щонайменше три-чотири місяці. Можливість нападу з боку Росії на країни Балтії наразі малоймовірна: «Мета Росії – ввести Європу та європейські країни у дисбаланс. Частина цієї гібридної операції – змусити самих європейців вірити в російську атаку. Як президент і головнокомандувач я не бачу жодних доказів». Звісно, стабільна та безпечна Росія є критично важливою для Європи. Однак, Стубб вважає: «демократичною та відкритою Росія не стане навіть у разі програшу війни»; найімовірніше РФ залишиться ізольованою державою; економіка Росії й надалі відставатиме від розвинених країн [18].

А що ж думають самі українці? За даними Київського міжнародного інституту соціології 56% українців вважають, що США підштовхують Київ до поступок Росії. Натомість довіра до європейської політики зростає: 64% опитаних переконані, що партнери з Європи продовжують серйозно допомагати Україні.

Попри Європу та США, глобальний Південь та країни БРІКС займають переважно нейтральну позицію. Так, наприклад, вони вітали будь-які спроби дипломатичного врегулювання ситуації задля стабілізації світової економіки та енергетичних ринків, проте уникали прямого засудження російської агресії, виступаючи за «початок діалогу без попередніх умов».

**Список використаних джерел та літератури**


1. Краснолуцька О. Саміт G7. Важливі результати для України. *Кореспондент.net.* 17 червня 2026. URL: https://ua.korrespondent.net/ukraine/4887291-samit-G7-vazhlyvi-rezultaty-dlia-ukrainy
2. «Справжній успіх». Вперше за час президентства Трампа G7 вдалося дійти згоди – Мерц про декларацію на підтримку України. *NV.* 17 червня 2026. URL: https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/samit-g7-merc-vidznachiv-vazhlivist-deklaraciji-pro-pidtrimku-ukrajini-uhvalenoji-vpershe-za-trampa-50617066.html
3. Нагайло Б. Україна стає експортером безпеки, а не її споживачем, - Еплбаум. *Kyiv Post.* 3 червня 2026. URL: https://www.kyivpost.com/uk/post/77378
4. Ліховід О. Чому Трамп змінив позицію щодо України: дипломат Нагайло назвав причини. *Еспресо.* 17 червня 2026. URL: https://espreso.tv/svit-chomu-tramp-zminiv-pozitsiyu-shchodo-ukraini-diplomat-nagaylo-nazvav-prichini
5. Липчанський М. Макрон переконав Трампа підтримати Україну - ЗМІ. *Кореспондент.net.* 18 червня 2026. URL: https://ua.korrespondent.net/world/worldabus/4887399-makron-perekonav-trampa-pidtrymaty-ukrainu-zmi
6. Пастула А. Макрон: Трамп раніше вважав, що Україна програє війну. *Новини LIVE.* 19 червня 2026. URL: https://news.novyny.live/makron-tramp-ranishevvazhav-shcho-ukrayina-prograie-viinu-331707.html
7. Липчанський М. Трамп заявив про успіхи України у війні з РФ. *Кореспондент.net.* 17 червня 2026. URL: https://ua.korrespondent.net/world/worldabus/4887370-tramp-zaiavyv-pro-uspikhy-ukrainy-u-viini-z-rf

8. Литонинський В. Трамп передумав. Нові ідеї для України і Росії. *Кореспондент.net.* 17 червня 2026. URL: https://ua.korrespondent.net/ukraine/4887358-tramp-peredumav-novi-idei-dlia-ukrainy-i-rosii
9. Дуляба Н. Зеленський зустрівся з Трампом на полях саміту G7. *Львівський портал.* 16 червня 2026. URL: https://portal.lviv.ua/news/2026/06/16/zelenskyj-zustrivsia-z-trampom-na-poliakh-samitu-g7
10. Гулійчук Д. Тепер увага на Україні – Трамп зробив сенсаційну заяву на G7. *ТСН.* 15 червня 2026. URL: https://tsn.ua/politika/teper-uvaha-na-ukrayini-tramp-zrobyv-sensatsiynu-zaiavu-na-g7-3106805.html
11. Куркіна Д. У Великій Британії назвали 5 умов для справедливого миру в Україні. *Еспресо.* 8 червня 2026. URL: https://espreso.tv/svit-london-nazvav-5-umov-miru-v-ukraini-za-pidsumkami-zustrichi-zelenskogo-starmera-makrona-y-mertsa#goog_rewarded
12. Ніж у спину Україні? Рубіо здивував своїм вчинком. *PROZORO.* 16 червня 2026. URL: https://prozoro.net.ua/ua/2026/06/16/nizh-u-spinu-ukrayini-rubio-zdivuvav-svoyim-vchinkom/
13. Павлова А. Миру не буде? Путін повідомив Трампу про незмінність своїх вимог щодо України. *OBOZ.UA.* 14 червня 2026. URL: https://www/obozrevatel.com/ukr/politics-news/miru-ne-bude-putin-povidomiv-trampu-pro-nezminnist-svoich-vimog-dchodo-ukraini.html
14. Марценишин Д. Лавров заговорив про бажання РФ досягнути цілей «СВО» за допомогою дипломатії. *Еспресо.* 19 червня 2026. URL: https://espreso.tv/viyna-z-rosiyeyu-lavrov-zagovoriv-pro-bazhannya-rf-dosyagnuti-tsiley-svo-za-dopomogoyu-diplomatii
15. Білім О. Трамп хотів віддати РФ навіть не завойовані українські території – Макрон. *KRAPKA.MEDIA.* 20 червня 2026. URL: https://krapka.media/2026/06/20/tramp-hotiv-viddaty-rf-navit-ne-zavojovani-ukrayinski-terytoriyi-makron/
16. Ткач Е. Келлог: США не повинні змушувати Україну віддавати землі Росії. *Новини LIVE.* 12 червня 2026. URL: https://news.novyny.live/kellog-ssha-ne-povinni-zmushuvati-ukrayinu-viddavati-zemli-rodiyi-330623.html
17. Чупровська О. Війну в Україні можуть спробувати «заморозити» вздовж лінії фронту, - The Economist. *РБК-Україна.* 19 червня 2026. URL: https://www.rbc.ua/rus/news/viynu-ukrayini-mozhut-sprobuvati-zamoroziti-1781856950.html
18. Тищенко К. У Путіна заявили, що хочуть не виконання домовленостей Анкориджа, а «перемоги». *Українська правда.* 21 червня 2026. URL: https://www.pravda.com.ua/news/2026/06/21/8040427/
19. Катишев К. Путін озвучив «основу» для переговорів з Україною. *Кореспондент.net.* 23 червня 2026. URL: https://ua.korrespondent.net/world/russia/4888705-putin-ozvuchyv-osnovu-dlia-perehovoriv-z-ukrainoui
20. Клотовкін А. Росія готова до мирних переговорів з Україною на базі Стамбульських домовленостей, - Путін. *OBOZ.UA.* 23 червня 2026. URL: https://www.obozrevatel.com/ukr/politics-news/rosiya-gotova-do-mirnih-peregovoriv-iz-ukrainoyu-na-bazi-stambulskih-domovlenostej-putin.htm
21. Як закінчився третій раунд переговорів у Стамбулі між Україною та Росією. *Forbes Ukraine.* 24 липня 2025. URL: https://forbes.ua/war-in-ukraine/prorivu-ne-stalosya-predstavniki-ukraini-ta-rosii-znovu-zustrilisya-u-stambuli-pro-shcho-vdalosya-domovitisya-24072025-31511
22. Катишев К. Лавров заявив про фіаско переговорів із Трампом. *Кореспондент.net.* 23 червня 2026. URL: https://ua.korrespondent.net/world/russia/4888656-lavrov-zaiaviv-pro-fiasko-perehovoriv-iz-trampom
23. Україна та команда Трампа ведуть щоденні контакти - обговорюють двоетапне припинення вогню з Росією. *NV.* 19 червня 2026. URL: https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/ukrajina-ta-komanda-trampa-vedut-shchodenni-kontakti-obgovoryuyut-dvoetapne-pripinennya-vognyu-z-rosiyeyu-50617568.html

24. Качуровська О. ППО та далекобійна зброя: G7 готує допомогу Києву. *Кореспондент.net.* 17 червня 2026. URL: https://ua.korrespondent.net/world/4887109-ppo-ta-dalekobiina-zbroia-G7-hotuie-dopomohu-kyievu
25. Кузнєцова К. Прем'єр Канади зробив гучну заяву про програш РФ у війні: «Це питання часу». *ТСН.* 17 червня 2026. URL: https://tsn.ua/svit/premyer-kanady-zrobyv-huchnu-zaiavu-pro-prohrash-rf-u-viyni-tse-pytannia-chasu-3108218.html
26. У Держдумі РФ після рекордного удару по Москві закликали до захоплення Києва та знищення української логістики. *NV.* 18 червня 2026. URL: https://nv.ua/ukr/world/countries/ataka-na-moskvu-18-chervnya-u-derzhdumi-rf-zaklikayut-zahopiti-kijiv-50617356.html
27. Лише на умовах Москви. Нова відмова Кремля від переговорів свідчить про небажання припиняти війну без капітуляції України – ISW. *NV.* 17 червня 2026. URL: https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/peregovori-ukrajini-ta-rf-kreml-vidmovlyaye-zelenskomu-u-zustrichi-hochut-kapitulyaciji-kiyeva-50616869.html
28. Чупровська О. Стубб дав прогноз щодо тривалості війни в Україні. *РБК-Україна.* 18 червня 2026. URL: https://www.rbc.ua/rus/news/stubb-dav-prognoz-shchodo-trivalosti-viyni-1781785608.html

**References**

1. Krasnoluts′ka, O. (2026, 17 chervnya). Samit G7. Vazhlyvi rezul′taty dlya Ukrayiny. *Korespondent.net.* [Online]. Available from: https://ua.korrespondent.net/ukraine/4887291-samit-G7-vazhlyvi-rezultaty-dlia-ukrainy [In Ukrainian].
2. "Spravzhniy uspikh". Vpershe za chas prezydent·stva Trampa G7 vdalosya diyty z·hody – Merts pro deklaratsiyu na pidtrymku Ukrayiny. (2026, 17 chervnya). *NV.* [Online]. Available from: https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/samit-g7-merc-vidznachiv-vazhlivist-deklaraciji-pro-pidtrimku-ukrajini-uhvalenoji-vpershe-za-trampa-50617066.html [In Ukrainian].
3. Nahaylo, B. (2026, 3 chervnya).Ukrayina staye eksporterom bezpeky, a ne yiyi spozhyvachem, - Eplbaum. *Kyiv Post.* [Online]. Available from: https://www.kyivpost.com/uk/post/77378 [In Ukrainian].
4. Likhovid, O. (2026, 17 chervnya). Chomu Tramp zminyv pozytsiyu shchodo Ukrayiny: dyplomat Nahaylo nazvav prychyny. *Espreso.* [Online]. Available from: https://espreso.tv/svit-chomu-tramp-zminiv-pozitsiyu-shchodo-ukraini-diplomat-nagaylo-nazvav-prichini [In Ukrainian].
5. Lypchans′kyy, M. (2026, 18 chervnya). Makron perekonav Trampa pidtrymaty Ukrayinu - ZMI. *Korespondent.net.* [Online]. Available from: https://ua.korrespondent.net/world/worldabus/4887399-makron-perekonav-trampa-pidtrymaty-ukrainu-zmi [In Ukrainian].
6. Pastula, A. (2026, 19 chervnya). Makron: Tramp ranishe vvazhav, shcho Ukrayina prohraye viynu. *Novyny LIVE.* [Online]. Available from: https://news.novyny.live/makron-tramp-ranishevvazhav-shcho-ukrayina-prograie-viinu-331707.html [In Ukrainian].
7. Lypchans′kyy, M. (2026, 17 chervnya). Tramp zayavyv pro uspikhy Ukrayiny u viyni z RF. *Korespondent.net.* [Online]. Available from: https://ua.korrespondent.net/world/worldabus/4887370-tramp-zaiavyv-pro-uspikhy-ukrainy-u-viini-z-rf [In Ukrainian].
8. Lytonyns′kyy, V. (2026, 17 chervnya). Tramp peredumav. Novi ideyi dlya Ukrayiny i Rosiyi. *Korespondent.net.* [Online]. Available from: https://ua.korrespondent.net/ukraine/4887358-tramp-peredumav-novi-idei-dlia-ukrainy-i-rosii [In Ukrainian].
9. Dulyaba, N. (2026, 16 chervnya). Zelens′kyy zustrivsya z Trampom na polyakh samitu G7. *L'vivs'kyy portal.* [Online]. Available from: https://portal.lviv.ua/news/2026/06/16/zelenskyj-zustrivsia-z-trampom-na-poliakh-samitu-g7 [In Ukrainian].
10. Huliychuk, D. (2026, 15 chervnya). Teper uvaha na Ukrayini – Tramp zrobyv sensatsiynu zayavu na G7. *TSN.* [Online]. Available from: https://tsn.ua/politika/teper-uvaha-na-ukrayini-tramp-zrobyv-sensatsiynu-zaiavu-na-g7-3106805.html [In Ukrainian].

11. Kurkina, D. (2026, 8 chervnya). U Velykiy Brytaniyi nazvaly 5 umov dlya spravedlyvoho myru v Ukrayini. *Espreso.* [Online]. Available from: https://espreso.tv/svit-london-nazvav-5-umov-miru-v-ukraini-za-pidsumkami-zustrichi-zelenskogo-starmera-makrona-y-mertsa#goog_rewarded [In Ukrainian].
12. Nizh u spynu Ukrayini? Rubio zdyvuvav svoyim vchynkom. (2026, 16 chervnya). *PROZORO.* [Online]. Available from: https://prozoro.net.ua/ua/2026/06/16/nizh-u-spinu-ukrayini-rubio-zdivuvav-svoyim-vchinkom/ [In Ukrainian].
13. Pavlova, A. (2026, 14 chervnya). Myru ne bude? Putin povidomyv Trampu pro nezminnist′ svoyikh vymoh shchodo Ukrayiny. *OBOZ.UA.* [Online]. Available from: https://www/obozrevatel.com/ukr/politics-news/miru-ne-bude-putin-povidomiv-trampu-pro-nezminnist-svoich-vimog-dchodo-ukraini.html [In Ukrainian].
14. Martsenyshyn, D. (2026, 19 chervnya). Lavrov zahovoryv pro bazhannya RF dosyahnuty tsiley "SVO" za dopomohoyu dyplomatiyi. *Espreso.* [Online]. Available from: https://espreso.tv/viyna-z-rosiyeyu-lavrov-zagovoriv-pro-bazhannya-rf-dosyagnuti-tsiley-svo-za-dopomogoyu-diplomatii [In Ukrainian].
15. Bylim, O. (2026, 20 chervnya). Tramp khotiv viddaty RF navit′ ne zavoyovani ukrayins′ki terytoriyi – Makron. *KRAPKA.MEDIA.* [Online]. Available from: https://krapka.media/2026/06/20/tramp-hotiv-viddaty-rf-navit-ne-zavojovani-ukrayinski-terytoriyi-makron/ [In Ukrainian].
16. Tkach, E. (2026, 12 chervnya). Kelloh: SSHA ne povynni zmushuvaty Ukrayinu viddavaty zemli Rosiyi. *Novyny LIVE.* [Online]. Available from: https://news.novyny.live/kellog-ssha-ne-povinni-zmushuvati-ukrayinu-viddavati-zemli-rodiyi-330623.html [In Ukrainian].
17. Chuprovs′ka, O. (2026, 19 chervnya). Viynu v Ukrayini mozhut′ sprobuvaty "zamorozyty" vzdovzh liniyi frontu, - The Economist. *RBK-Ukrayina.* [Online]. Available from: https://www.rbc.ua/rus/news/viynu-ukrayini-mozhut-sprobuvati-zamoroziti-1781856950.html [In Ukrainian].
18. Tyshchenko, K. (2026, 21 chervnya). U Putina zayavyly, shcho khochut′ ne vykonannya domovlenostey Ankorydzha, a "peremohy". *Ukrayins'ka pravda*. [Online]. Available from: https://www.pravda.com.ua/news/2026/06/21/8040427/ [In Ukrainian].
19. Katyshev, K. (2026, 23 chervnya). Putin ozvuchyv "osnovu" dlya perehovoriv z Ukrayinoyu. *Korespondent.net.* [Online]. Available from: https://ua.korrespondent.net/world/russia/4888705-putin-ozvuchyv-osnovu-dlia-perehovoriv-z-ukrainoui [In Ukrainian].
20. Klotovkin, A. (2026, 23 chervnya). Rosiya hotova do myrnykh perehovoriv z Ukrayinoyu na bazi Stambul′s′kykh domovlenostey, - Putin. *OBOZ.UA.* [Online]. Available from: https://www.obozrevatel.com/ukr/politics-news/rosiya-gotova-do-mirnih-peregovoriv-iz-ukrainoyu-na-bazi-stambulskih-domovlenostej-putin.htm [In Ukrainian].
21. Yak zakinchyvsya tretiy raund perehovoriv u Stambuli mizh Ukrayinoyu ta Rosiyeyu. (2025, 24 lypnya). *Forbes Ukraine.* [Online]. Available from: https://forbes.ua/war-in-ukraine/prorivu-ne-stalosya-predstavniki-ukraini-ta-rosii-znovu-zustrilisya-u-stambuli-pro-shcho-vdalosya-domovitisya-24072025-31511 [In Ukrainian].
22. Katyshev, K. (2026, 23 chervnya). Lavrov zayavyv pro fiasko perehovoriv iz Trampom. *Korespondent.net.* [Online]. Available from: https://ua.korrespondent.net/world/russia/4888656-lavrov-zaiaviv-pro-fiasko-perehovoriv-iz-trampom [In Ukrainian].
23. Ukrayina ta komanda Trampa vedut′ shchodenni kontakty - obhovoryuyut′ dvoetapne prypynennya vohnyu z Rosiyeyu. (2026, 19 chervnya). *NV.* [Online]. Available from: https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/ukrajina-ta-komanda-trampa-vedut-shchodenni-kontakti-obgovoryuyut-dvoetapne-pripinennya-vognyu-z-rosiyeyu-50617568.html [In Ukrainian].
24. Kachurovs′ka, O. (2026, 17 chervnya). PPO ta dalekobiyna zbroya: G7 hotuye dopomohu Kyyevu. *Korespondent.net.* [Online]. Available from: https://ua.korrespondent.net/world/4887109-ppo-ta-dalekobiina-zbroia-G7-hotuie-dopomohu-kyievu [In Ukrainian].

25. Kuznyetsova, K. (2026, 17 chervnya). Prem″yer Kanady zrobyv huchnu zayavu pro prohrash RF u viyni: “Tse pytannya chasu”. *TSN*. [Online]. Available from: https://tsn.ua/svit/premyer-kanady-zrobyv-huchnu-zaiavu-pro-prohrash-rf-u-viyni-tse-pytannia-chasu-3108218.html [In Ukrainian].
26. U Derzhdumi RF pislya rekordnoho udaru po Moskvi zaklykaly do zakhoplennya Kyyeva ta znyshchennya ukrayins′koyi lohistyky. (2026, 18 chervnya). *NV*. [Online]. Available from: https://nv.ua/ukr/world/countries/ataka-na-moskvu-18-chervnya-u-derzhdumi-rf-zaklikayut-zahopiti-kijiv-50617356.html [In Ukrainian].
27. Lyshe na umovakh Moskvy. Nova vidmova Kremlya vid perehovoriv svidchyt′ pro nebazhannya prypynyaty viynu bez kapitulyatsiyi Ukrayiny – ISW. (2026, 17 chervnya). *NV*. [Online]. Available from: https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/peregovori-ukrajini-ta-rf-kreml-vidmovlyaye-zelenskomu-u-zustrichi-hochut-kapitulyaciji-kiyeva-50616869.html [In Ukrainian].
28. Chuprovs′ka, O. (2026, 18 chervnya). Stubb dav prohnoz shchodo tryvalosti viyny v Ukrayini. *RBK-Ukrayina*. [Online]. Available from:https://www.rbc.ua/rus/news/stubb-dav-prognoz-shchodo-trivalosti-viyni-1781785608.html [In Ukrainian].

***Tkachenko V. The Turning Point of 2026: the G7 and Ukraine.***

*In the proposed article, the author focuses on the dramatic vicissitudes of relations between the G7 leaders and Donald Trump in their assessment of the situation surrounding the war in Ukraine. Currently, Ukraine is at a turning point, when views on its role and place in world politics are beginning to change. Against the backdrop of Ukraine's successes in the field of military technology and the liberation of previously occupied territories, no one is talking about the lack of "trump cards" in Kyiv's hands. For the first time in the last 2 years, the G7 leaders have reached an agreement with D. Trump on security policy and have jointly chosen a constructive tone towards Ukraine. They are determined to increase pressure on Moscow with the help of new sanctions, increase the supply of long-range weapons to Kyiv, and strengthen Ukrainian air defense. It is significant that D. Trump has strongly urged Russian President V. Putin to conclude an agreement with Ukraine and end the war. Previously, he always demanded this from V. Zelensky.*

*Does this mean that the US president has finally "joined" the G7 team? The author of the article believes that everything is not so simple. Currently, D. Trump is under pressure from problems. The war in Iran does not seem to be ending with the result that the White House had hoped for. In addition, midterm elections to Congress will be held in the USA in November, and the level of public approval of the president's policies is extremely low. Therefore, D. Trump desperately needs the support of the Europeans. This gave grounds to the French President E. Macron, who presided over the G7 summit, to declare that "the US is no longer acting as a neutral mediator, but together with us is defending the territorial integrity of Ukraine, providing military and energy support and supporting sanctions against Russia".*

*Meanwhile, the unpredictability of Trump's actions raises concerns that everything can change quickly. After all, for him, judging by the meeting with V. Putin in Anchorage, it is hardly about achieving a just and sustainable peace, but rather about not losing the elections in November. What sets us up for cautious optimism is the final declaration of the G7 summit, which confirms the territorial integrity of Ukraine and consolidates the position that it is Ukraine that should determine the approach to territorial issues.*

***Keywords:*** *G7 summit, "new impetus", 5 London conditions, "spirit of Anchorage", Istanbul agreements, Russian-Ukrainian war.*

*Надійшла до редколегії: 25.06.2026*
*Прийнята до друку після рецензування: 05.07.2026*
*Дата публікації: 20.07.2026*